

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Mgr. J.**, bytom Z., v dovolacom konaní zastúpená JUDr. P., advokátom, so sídlom v K., proti odporkyňi **R.**, K., v dovolacom konaní zastúpená JUDr. G., advokátom, so sídlom K., **o určenie, že poistný vzťah trvá**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 19/2010, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. mája 2013 sp. zn. 11 Co 61/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania 135,78 Eur na účet jej zástupcu do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom zo 7. novembra 2011 č.k. 20 C 19/2010-251 určil, že poistný vzťah medzi účastníkmi vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č. X. z 29. novembra 1996 trvá. Návrh na prerušenie konania zamietol. Zároveň zaviazal odporkyňu nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 521,47 Eur. Ako vyplýva z odôvodnenia súdu prvého stupňa naliehavý právny záujem navrhovateľky je daný tým, že požadovaným určením sa odstráni stav neistoty v jej právnom postavení z poistnej zmluvy. Po jednostrannom zrušení poistnej zmluvy zo strany odporkyne je navrhovateľka v neistote, či v prípade akejkol'vek poistnej udalosti môže očakávať dohodnuté poistné plnenie, teda či jej osoba je alebo nie je krytá pred poistnými udalosťami. Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že odporkyňa v konaní nepreukázala, že došlo medzi účastníkmi k dohode o zmene poistnej zmluvy, pokiaľ ide o možnosť ukončenia poistenia a nepreukázala ani naplnenie niektorej zo skutočností spôsobujúcich neplatnosť poistnej zmluvy. Poistná zmluva nebola neplatná pre

chyby v písaní a počítaní. Dojednaná výška poistných súm bola jedným z určujúcich činiteľov, ktoré navrhovateľku viedli k uzavretiu poistnej zmluvy s odporkyňou. Nemal preukázané, že by poistná zmluva svojim obsahom alebo účelom odporovala zákonu, alebo ho obchádzala alebo bola v rozpore s dobrými mravmi. Ani skutočnosť, že zmluva mohla byť uzatvorená v dôsledku omylu nezakladá povinnosť zmluvných strán zmeniť zmluvu. Omyl konajúcej strany umožňuje uplatniť námietku relatívnej neplatnosti, pričom nie každý omyl je dôvodom neplatnosti. Druhá strana by o omyle musela vedieť, alebo ho vyvolala. Omylu sa však nemôže dovoľávať ten, kto ho sám spôsobil. Nebol preukázaný žiaden dôvod zániku poistenia v zmysle Občianskeho zákonníka a ani Všeobecných poistných podmienok. Nebol preukázaný ani zánik povinnosti plniť z dôvodu nemožnosti plnenia v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodla podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie odporkyne rozsudkom z 15. mája 2013 sp. zn. 11 Co 61/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil. Stotožnil sa so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ako aj dôvodmi rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Dospel k správnej závere aj v otázke preukázania naliehavého záujmu navrhovateľky na požadovanom určení trvania poistného vzťahu. Nesúhlasil s námietkou odporkyne, že došlo k zániku poistenia podľa § 575 Občianskeho zákonníka z dôvodu následnej nemožnosti plnenia spôsobenej zmenou právneho predpisu (zákon č. 92/2002 Z. z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov) po uzatvorení zmluvy a stotožnila sa s názorom súdu prvého stupňa, že z tohto dôvodu k zániku poistenia v danom prípade nedošlo. Plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase. Tvrdené skutočnosti odporkyňou sú subjektívnymi dôvodmi na jej strane a nepredstavujú objektívnu (všeobecnú) nemožnosť plnenia nezávislú na osobe dlžníka ani na jeho vôli, ktorá by bola právnym dôvodom zániku dlžníkovej povinnosti svoj záväzok splniť. Návrh odporkyne na prerušenie konania zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa. Dovolanie odôvodnila, že postupom súdu bola odporkyňi odňatá možnosť konať pred súdom (241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v súvislosti s § 237 písm. f/ O. s. p.). Nižšie stupne opomenuli v rámci vykonávania dôkazov správny procesný postup podľa § 129 O. s. p. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd v odvolacom konaní posúdil vec aj podľa § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda z pohľadu zákonných ustanovení, ktoré neboli

predmetom právnych úvah pred súdom prvého stupňa. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 29/2010 a sp. zn. 2 Cdo 129/2009. V dovolaní tiež namietala, že konanie je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto že súdy nižších stupňov opomenuli svoju povinnosť podľa § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Žiadal, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vrátil na ďalšie konanie, resp. aby rozsudky oboch súdov zmenil a žalobný návrh v celom rozsahu zamietol a priznal jej trovy konania. Žiadal zároveň o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k dovolaniu odporkyne uviedla, že odporkyňa stavia celý obsah svojho dovolania okolo skutočnosti, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pretože ju neposúdil komplexne a spôsob, akým k prípadu pristúpili súdy, znamenal poskytnutie súdnej ochrany výlučne navrhovateľke. Poukázala na to, že odporkyňa nepreukázala doteraz v konaní jednostrannosť ukončenia poistných zmlúv z jej strany žiadnym relevantným spôsobom. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie odporkyne odmietol. Uplatnila si aj trovy dovolacieho konania, ktoré vo svojom podaní aj vyčíslila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O. s. p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas odporkyňa (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací

súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Odporkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O. s. p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľka netvrdila a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorej existenciu vidí v tom, že nižšie stupne opomenuli v rámci vykonávania dôkazov správny procesný postup podľa § 129 O. s. p., ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd v odvolacom konaní posúdil vec aj podľa § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda z pohľadu zákonných ustanovení, ktoré neboli predmetom právnych úvah pred súdom prvého stupňa.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Uvedená vada konania je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Podľa § 129 ods. 1 a 2 O. s. p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí,

ak súd vo veci nenariaduje pojednávanie. Predseda senátu alebo samosudca môže uložiť tomu, kto má listinu potrebnú na dôkaz, aby ju predložil, alebo ju obstará sám od iného súdu, orgánu alebo právnickej osoby.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu navrhla, aby si súd vyžiadal spis Ministerstva financií Slovenskej republiky č. j. 52/1024/1995 a vypočul v konaní JUDr. J., generálneho riaditeľa správy poistenia. Zo zápisnice z pojednávania konanom dňa 7. novembra 2011 pred súdom prvého stupňa, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, pred jeho vyhlásením účastníci konania nenavrhli žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie. Súd preto vyhlásil dokazovanie za skončené. Odporkyňa svoje odvolanie okrem iného odôvodnila aj tým, že súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Krajský súd v Košiciach sa s uvedeným odvolacím dôvodom vysporiadal vo svojom rozsudku a uvedený odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) považoval za neopodstatnený.

Dovolací súd nezistil existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom, vyplývajúceho z ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 O. s. p. Pokiaľ ide o argumentáciu (námietku) dovolateľa, a to ohľadom nevykonania určitého dôkazu, je treba uviesť, že takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p. (porovnaj R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. prípustné (porovnaj R 125/1999). Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv odporkyne nie je postupom, ktorým by im súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241

ods. 2 písm. b/ O. s. p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľka preto neopodstatnene namieta, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O. s. p. účinného od 15. októbra 2008, im súd odňal možnosť pred súdom konať.

Z ustanovení § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O. s. p. vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Ide o základné povinnosti účastníka sporového konania. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia; táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu, aby rozhodol o veci samej aj v prípadoch nepreukázania určitej skutočnosti, ktorá bola významná pre rozhodnutie podľa hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva (z príslušnej hmotnoprávnej normy). V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti.

Označenie dôkazov nie je iba procesnou povinnosťou účastníkov konania, ale zároveň aj ich procesným oprávnením. Uplatnenie tohto oprávnenia je však časovo limitované. V zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. (okrem výnimiek v ňom ustanovených) je súd povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§ 115a O. s. p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada.

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania.

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Pokiaľ odporkyňa v dovolaní namieta, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať z dôvodu, že odvolací súd v odvolacom konaní posúdil vec aj podľa § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda rozhodol bez toho, aby ju vyzval na možné odlišné právne posúdenie veci od súdu prvého stupňa, v dôsledku čoho ich vylúčil z realizácie práva vyjadriť sa k zmene právneho posúdenia veci treba uviesť, že ustanovenie § 213 ods. 2 O. s. p. doplnené do Občianskeho súdneho poriadku novelou vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z. s účinnosťou od 15. októbra 2008 vyžaduje v odvolacom konaní dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa vždy, ak odvolací súd uvažuje, že svoje rozhodnutie založí na iných právnych dôvodoch, ako to urobil súd prvého stupňa. Predpokladom pre postup podľa uvedeného zákonného ustanovenia odvolacím súdom je, že na vec sa podľa odvolacieho súdu vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a že toto ustanovenie je pre rozhodnutie vo veci určujúce. Účelom prijatia tejto novely bolo, aby sa v praxi zabránilo vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí tým, že účastník bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia na zistený skutkový stav.

Podľa dovolacieho súdu v posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Odvolací súd v rámci preskúmania správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa na základe podaného odvolania odporkyňou nedospel k záveru, že na vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovtedy pri rozhodovaní súdom prvého stupňa nebolo použité. Odvolací súd na vec použil tie isté ustanovenia Občianskeho zákonníka ako súd prvého stupňa, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia. Svoje rozhodnutie

nezaložil na iných právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, vychádzajúcich z ustanovení právneho predpisu, ktoré neboli doposiaľ použité. Nešlo teda o vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia tým, že odporkyňa sa nemala možnosť vyjadriť k niektorej aplikácii dovtedy nepoužitého ustanovenia právneho predpisu na zistený skutkový stav veci. Odvolací súd preto svojím postupom nevytlúčil odporkyňu z realizácie ich procesných práv, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva a teda neodňal im možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Pre úplnosť treba dodať, že nejde ani o prípad, kedy by odvolací súd pri právnom posúdení veci vychádzal zo skutočností, ktoré neboli navrhovateľkou a odporkyňou tvrdené a ktorými sa ani prvostupňový súd nezaoberal. Odvolací súd v rámci prieskumu správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa hodnotil a za základ svojho rozhodnutia vzal len účastníkmi tvrdené skutočnosti. Nešlo teda o prípad vydania prekvapivého a nepredvídateľného rozhodnutia tak, ako to mylne uvádza dovolateľka. Námietka odporkyne, že jej bola v odvolacom konaní odňatá možnosť konať pred súdom, preto aj z tohto dôvodu neobstojí.

Dovolanie je odporkyňou odôvodňované tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávnym právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 až 3 O. s. p. Keďže v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218

ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravu dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že odporkyňa nebola v dovolacom konaní procesne úspešná a nevzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). V dovolacom konaní procesne úspešná navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania voči odporkyni. Trovy vyčíslila v súlade s § 1 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z. Uplatňovala si trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 60,08 Eur za jeden úkon a režijný paušál 7,81 Eur za jeden úkon, spolu vo výške 135,78 Eur. Dovolací súd v zmysle 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. jej uplatnené trovy priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová